

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobkyně: **K. M. M. A. A.**,
narozená „X“,
státní příslušnost „X“,
t. č. adresa pro doručování „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolu 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2019, č. j. OAM-597/ZA-ZA11-K09-
PD2-2017, E. č.: x,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2019, č. j. OAM-597/ZA-ZA11-K09-PD2-2017, E. č.: x, jímž bylo ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení jí udělené doplňkové ochrany na území České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnuto tak, že žalobkyni podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se doplňková ochrana neprodlužuje.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ust. § 14a a § 53a odst. 4 zákona o azylu. Dále sdělila, že žalovaný při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany vycházel ze zpráv o bezpečnostní a politické situaci a dodržování lidských práv v Iráku vydaných v průběhu roku 2018 a dokonce citoval zprávy, jež předcházely vydání rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany žalobkyni ze dne 25. 1. 2018. Tudíž je zřejmé, že za poslední rok nedošlo v Iráku k zásadním změnám v těch aspektech, které žalovaný dříve považoval za klíčové, když nyní chce odepřít prodloužení doplňkové ochrany na základě stejných informací, které dříve považoval za relevantní pro udělení doplňkové ochrany žalobkyni. Podotkla, že důvody pro udělení doplňkové ochrany hrají zásadní roli při rozhodování o jejím prodloužení. K tomuto poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58.
3. Dále citovala ze zdrojů popisujících bezpečnostní situaci v Iráku, kterou shrnula jako velmi špatnou a nestabilní. Především uvedla, že dle zprávy organizace UNICEF o Irácké republice z února 2018 se situace v zemi sice pomalu zlepšuje, avšak v některých oblastech stále probíhají útoky teroristické organizace Islámský stát na irácké bezpečnostní složky. Dle statistik UNAMI z května 2019 byl Bagdád, odkud žalobkyně pochází, nejhůře zasaženou oblastí po většinu roku 2018, co se týče počtu obětí útoků. Dle zdrojů OSN se mezi Irákem a Sýrií pohybuje 20 000 až 30 000 bojovníků teroristické organizace Islámský stát. Dle zprávy společnosti Al-Džazíra ze dne 7. 9. 2018 odpálili bojovníci Islámského státu minometné granáty do vládní čtvrti v Bagdádu. Dle zprávy Finské imigrační služby ze dne 6. 2. 2018 jsou dalším rizikem bývalý příslušníci šiitských milic, kteří si nedovedou najít uplatnění na běžném trhu práce a stávají se členy kriminálních skupin, rovněž narůstá sektářská nesnášenlivost. Americké ministerstvo zahraničí hovoří o nových regionálních hrozbách ze strany Iránu a jeho spojenců. S odkazem na zprávu Al-Džazíry ze dne 7. 9. 2018 o dlouhodobé politické nestabilitě v Iráku konstatovala, že vnitřní přesídlení není možné. Před cestou do Iráku, zvláště pak na jih, varovalo rovněž Francouzské ministerstvo zahraničí ve své zprávě ze dne 3. 10. 2018. Taktéž Ministerstvo vnitra Spojeného království ve své zprávě ze dne 7. 9. 2018 upozornilo na bombové útoky podél cest, útoky na civilní a vojenská vozidla, falešné kontroly a únosy vozidel. Bezpečnostní situaci v Iráku shrnula tak, že se nedomnívá, že by od roku 2018, kdy jí byla udělena doplňková ochrana, došlo k tak významné změně okolností, že jí při návratu do vlasti nebude hrozit vážné ohrožení života či lidské důstojnosti vzhledem ke svévolnému násilí a vnitřnímu ozbrojenému konfliktu.
4. Podotkla, že ženy bez doprovodu jsou v Iráku zranitelné, přičemž manžel žalobkyně pobývá v Česku, kde má udělenou doplňkovou ochranu, a tudíž by se neměla ve vlasti o koho opřít. Taktéž zdůraznila, že aktivní a úspěšné ženy jsou v Iráku častým terčem útoků, neboť jsou považovány za narušitelky tradičních společenských rolí a zvyků.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl, a uvedl, že při porovnání informací nashromážděných během správního řízení s tvrzeními žalobkyně uvedenými v řízení o udělení doplňkové ochrany a s jejími tvrzeními uvedenými v řízení o prodloužení doplňkové ochrany dospěl k závěru, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace ve vztahu k tvrzeným potížím a ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobkyně, že doplňkové ochrany už není zapotřebí. Podotkl, že důvodem pro udělení doplňkové ochrany žalobkyni byl probíhající ozbrojený konflikt v zemi původu žalobkyně, jehož důsledky bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu. Zdůraznil především, že sama žalobkyně vypověděla během správního řízení o prodloužení doplňkové ochrany, že během trvání doplňkové ochrany navštívila své rodiče v Iráku, rovněž že vlasti cestovala naposledy dne 29. 3. 2018 sama bez manžela letecky a v Iráku poté pobývala až do 29. 6. 2018. Během své cesty do vlasti neměla žádné potíže. Před svým odjezdem z vlasti žila v E. s rodiči v domě manžela, a uvedla, že v případě návratu do vlasti se ničeho neobává, nic jí nehrozí a že ona sama bezpečnostní situaci v E. považuje za dobrou. Konstatoval, že E. se nachází v oblasti tzv. iráckého Kurdistanu, který je plně pod kontrolou tamních autonomních úřadů a bezpečnostních složek, přičemž žalobkyně je dospělou svéprávnou osobou a nejedná se o zranitelnou osobu dle ust. § 2 písm. i) zákona o azylu. Ohledně posouzení bezpečnostní situace v Iráku žalovaný odkázal na strany 4 až 6 napadeného rozhodnutí a na informace o zemi původu obsažené ve správním spise. Upozornil, že v Iráku sice probíhá konflikt, nejedná se však o konflikt totální, v jehož případě by nebylo zapotřebí situaci žalobkyně individualizovat. Avšak v daném případě nejsou bezpečnostní rizika takové povahy, aby bez další individualizace bylo možné tato považovat za hrozbu vážné újmy pro žalobkyni ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68. Poukázal na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 389/2018-38, kde bylo konstatováno, že v Irácké republice v současné době, po porážce teroristické organizace Islámský stát, neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o azylu. Odmítl rovněž námitku žalobkyně, že ženy bez mužského doprovodu v Iráku jsou reportovány jako zvláště zranitelné, přičemž manžel žalobkyně má v Česku udělenou doplňkovou ochranu a do Iráku by ji nenásledoval. K tomuto konstatoval, že ani manželovi žalobkyně nebyla prodloužena doplňková ochrana, přičemž o jeho žalobě vede zdejší soud řízení pod sp. zn. 54 Az 1/2019. Uzavřel, že na území Iráku se nacházejí i další rodinní příslušníci žalobkyně, o které se může opřít.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 25. 1. 2018, č. j. OAM-597/ZA-ZA11-K10-2017, ev. č. x, byla žalobkyni podle ust. § 14a zákona o azylu udělena ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na dobu 12 měsíců doplňková ochrana, a zároveň bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyni podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu se azyl neuděluje. Dne 19. 12. 2018 podala žalobkyně žádost o prodloužení jí udělené doplňkové ochrany na území České republiky.
10. V rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 15. 5. 2019, žalobkyně uvedla, že jediným důvodem žádosti o prodloužení doplňkové ochrany je snaha být zde s manželem, který tu žije již 13 let. Před odchodem z Iráku žila v rodinném domě v E., v Iráku má mimo rodičů i strýce, tety a jejich děti. V Iráku byla naposledy bez doprovodu manžela navštívit své nemocné rodiče od 30. 3. 2018 do 29. 6. 2018, tedy v době, kdy měla udělenou doplňkovou ochranu. Od roku 2007 ji manžel v E. navštívil třikrát za účelem umělého oplodnění, přičemž se zdržel asi 8 měsíců v roce 2012, asi rok v roce 2014 a asi 7 měsíců v roce 2016. Sdělila, že má vystudovanou vyšší střední školu v oboru elektrikář, avšak pracovala pouze asi 5 až 6 měsíců v roce 2015 v obchodním centru, jinak získává finanční prostředky od rodičů, jelikož je jedináček. Dále uvedla, že jí osobně v Iráku nic nehrozí, bezpečnostní situace v E. je v pořádku, dvakrát a třikrát týdně se učí česky, v současnosti nepracuje, peníze získává od manžela a nemají žádné úspory. Mimo manžela nemá v Česku žádné příbuzné, pouze bratři manžela žijí v Holandsku. Konstatovala, že nemá informace, jak jinak by si mohla pobyt v Česku legalizovat. Její zdravotní stav je dobrý a i přes umělé oplodnění není těhotná.
11. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral Údaje o zemi Irák – Mezinárodní organizace pro migraci 2018, Informaci Amnesty International – Irák ze dne 22. 2. 2018, zprávu Svoboda ve světě 2018 – Irák – Freedom House, leden 2018, Informaci MZV ČR, č. j. 133066/2018-LPTP, ze dne 6. 11. 2018 – Irák, Informaci OAMP ze dne 18. 3. 2019 – Irák, a Informaci OAMP ze dne 1. 6. 2018 – Irák. Z protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 31. 5. 2019 vyplynulo, že žalobkyně se s obsahem podkladů nechtěla seznámit, ani se k němu vyjadřovat, a konstatovala, že nechce navrhopvat nové důkazy, ani uvádět nové skutečnosti a informace. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
13. Dle ust. § 53a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany hrozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.
14. Dle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečného zjištění skutečného stavu věci. Z předloženého správního spisu a z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých samotnou žalobkyní v žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a v protokolu o pohovoru k této žádosti, ze správního spisu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z výše uvedených zpráv o bezpečnostní a politické situaci a úrovni dodržování lidských práv v Iráku. Z uvedeného vyplynulo, že žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany žádala výhradně z důvodu, aby zde mohla zůstat se svým manželem.
16. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, který je dostupný na www.nssoud.cz, „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval předpoklady udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu a dospěl k závěru, že uvedené podmínky doplňkové ochrany žalobkyně nesplňuje, neboť situace žalobkyně se změnila. Žalobkyni byla doplňková ochrana původně udělena, jelikož v zemi jejího původu probíhal ozbrojený konflikt takového charakteru, že jeho důsledky bylo možné ve vztahu k žalobkyni pokládat za vážnou újmu. Jak však plyne z výpovědi samotné žalobkyně, po udělení doplňkové ochrany navštívila bez manžela své rodiče v zemi původu a setrvala tam po tři měsíce. Rovněž uvedla, že bezpečnostní situace v E., v místě bydliště rodičů žalobkyně, je v pořádku, jí osobně žádné nebezpečí v Iráku nehrozí a o prodloužení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doplňkové ochrany požádala pouze proto, aby zde mohla být se svým manželem, jenž v Česku žije již třináct let. Současnou zlepšenou bezpečnostní situaci v Iráku potvrdil rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 389/2018-38, kde konstatoval, že v Irácké republice v současné době, po porážce teroristické organizace Islámský stát, neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Soud se tudíž ztotožnil s hodnocením žalovaného, že v zemi původu žalobkyně došlo ke zlepšení bezpečnostní situace do té míry, že žalobkyni již nehrozí po jejím návratu do vlasti riziko ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, tedy z důvodu, pro který jí byla doplňková ochrana udělena. Žalobkyně rovněž svoji návštěvou rodičů v Iráku bez doprovodu manžela v době, kdy jí byla udělena doplňková ochrana, vyvrátila svoji žalobní námitku, že bez mužského doprovodu by ji hrozilo v zemi původu nebezpečí ze strany společnosti, pro narušování tamních tradičních společenských rolí.

17. Zjištěný skutkový stav je nutno posoudit jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí o tom, zda špatná bezpečnostní situace v Iráku a z toho plynoucí hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu nadále trvá. Přihlédl k tvrzením žalobkyně, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni prodloužení doplňkové ochrany nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Z uvedeného důvodu považuje žalobkyní vznesenou námitku za nedůvodnou.
18. Soud predestinuje, že ačkoli smyslem doplňkové ochrany je poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze jej považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávným postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem poměrně úzce vymezeny a pokrývají pouze určitou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou uznávána nejen v mezinárodním, ale i vnitrostátním kontextu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46, dostupný na www.nssoud.cz).
19. Pro aplikaci ust. § 14a zákona o azylu je třeba zkoumat, zda žalobkyně splňuje zákonem stanovená kritéria. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62 (dostupný na www.nssoud.cz), je k udělení doplňkové ochrany potřeba kumulativně splnit následující podmínky: „Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.“ Žalovaný se při posuzování žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. zda žalobkyni hrozí v případě návratu do Iráku vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
20. Soud uvádí, že v daném případě žalovaný nepochybil, pokud v případě žalobkyně dovedl, že u ní již pominuly podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobkyně neuvedla a ani v rámci správního řízení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobkyni na základě těchto skutečností hrozí v případě jejího návratu do Iráku vážná újma v podobě vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na skutečnosti uvedené žalobkyní během pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a na dostupné zprávy o Iráku, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobkyně rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Nutno taktéž zdůraznit, že jediným důvodem, pro který žalobkyně žádost o prodloužení doplňkové ochrany podala, byla snaha o setrvání na českém území se svým manželem, který tu žije již třináct let.

21. K případné legalizaci pobytu žalobkyně na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu, tedy i doplňkové ochrany a jejího případného prodloužení, je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů může žalobkyně využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz, bylo judikováno, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, tj. např. zákon o pobytu cizinců.
22. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
23. Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 8. října 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)